

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

AL MINISTRACIO y REDACCIO: Libreria Espanyola, Rambla del Milí, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'40. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LO TÈ DEL BATLLE.

—¿Qué taré ara jo per fer la competencia als liberals? ¡Calla, ja ho tinch!

—Xanxas: vaji tot desseguit á comprar tres un-sas de tè y á portar aqueixas cartas: l' una al gene-ral Campos y l' altra al jardiner Oliva.

—Ah, ah, ah... Ja ha arrencat lo bull.

—Com sè que aquesta tarde ha dinat ab los sol-dats, he tingut la idea de convidarlo á un tè perque paheixi.

—Ara en confiança: li encarrego que no 'ns aban-doni, y que 'ns recomani á D. Antón.

—Resultat: ells se 'l prenen, y á mi ningú 'm convidat!

UNA CAMPANYA NECESSARIA.

Dious de la setmana passada, mentre escoltava ab molta atenció 'l discurs que 'n Sagasta pronuncià al final del banquet de Novedats, alguna cosa 'm ballava per dintre... Y haig de dir-la, ó sino crech que 'm faria mal.

Prescindeixo del fondo del discurs.

Si 'm preguntan sobre qué tal va estar, si bé ó malament, deure concretarme á manifestar que va estar... molt fusionista, molt més fusionista de lo que havia estat á Zaragoza, sens dupte perque, home que sab calcular y dominarse, y molt avesat á pendre 'l pols á la opinió, va sentir batre á Barcelona ab molta més forsa qu' en cap altre lloch, lo pols de la opinió republicana, y ell se diria:—No cal sino que ara las enfili pel costat democràtic, perque 'l discurs que he comensat al só del himne de Riego, acabi, sense que ningú puga evitarho, als acorts de *La Marsellesa*.

Obehint, donchs, als temperaments de la prudencia, 's guardá molt d' anticipar certas declaracions que 's esperavan, y baixá 'l diapassón de anteriors discursos. Aquella nota á lo Gayarre que 'ns havia promes, se la guardá per ell. Algú diu que va ofegarli dintre del pit l' héroe de Sagunto ab un abras.

Siga lo que 's vulga, D. Práxedes, que ara com ara li convé continuar sent monàrquich, y si no serho, semblar que ho es, pogué complaure ab son discurs de Novedats, sino á la opinió democrática, qu' esperava d' ell alguna cosa més, a la inmensa majoria dels seus partidaris, empenyats més qu' en lo predominio de determinadas ideas, en la possessió del poder ab tots los goigs inherents á la facultat de remenar las cireras.

Tal es la opinió que formarem al sentirlo.

Pero vamos á veure, gencenent un ciri á la Democracia y un altre ciri á la monarquia y apresurante á sustituir aquest últim per un blandó, apenas lo primer ab son resplandor 'l eclipsa, 's logra alguna cosa, dintre del propòsit general que a tots á una 'ns guía?

Més clar quan en Sagasta parla de sinceritat electoral ¿no 'ns posa en lo cas de demanarli a n' ell una mica més de sinceritat oratoria?

La sinceritat es la primera condició que avuy s' exigeix si 'ns propoem despertar las dormidas energias de la opinió pública. Deixévos de habilitats que á ningú interessan. Que un partit succeheixi a un altre partit en lo govern més tart ó més d' hora es una cosa ben petita al costat de lo essencial. Y lo essencial es que 's practiqui 'l sufragi ab tota la puresa deguda, ab tot l' entusiasme corresponent; lo essencial es que 'l país manifesti lo que vol, lo que desitja, lo que exigeix; lo essencial, en fi, es que no siga la corona sino la opinió la que determini las corrents de la política.

Y per ventura lograrém un resultat tan necessari ab discursos habilidosos, y ab aquest estira y afliuxa fusionista?

No mil vegadas. Ningú s' arrepentirà segurament de haver prodigat sos aplausos á n' en Sagasta, que després de tot representa un element de importancia oposat á las cábalas reaccionarias del partit conservador, etern enemich del sufragi; pero aquells aplausos tindrian més forsa y donarian majors resultats, si en Sagasta, desentententse de la política de partit, hagués abordat, plé de resolució, los derroters de una gran política nacional.

En una paraula: lo seu viatge hauria sigut de conseqüencias trascendentalissimas, si aquí á Barcelona, en Sagasta s' hagués decidit á tirar la capa al toro.

No ho ha fet ell, y será precis que ho fassa algú altre. ¿Qui?

La persona está perfectament indicada.

Ningú negará que la reconquista del sufragi universal es deguda en primer terme á la previsió política, al talent y á la admirable constancia del gran orador de la democracia, D. Emilio Castelar.

Ell va concebir lo pensament, ell va prestarli forma, ell va obligar á plantejarlo al govern liberal, ell ha donat á la política 'l tó, á la opinió del país 'l arma més acerada y formidable. Anys enters de sacrifici, de persistencia, de tenacitat, prodigis de talent y de perseverancia... tot ho ha fet en Castelar, á cambi de veure implantat lo sufragi universal.

Consigant en las lleys del país, ¿quí millor qu' ell mateix podria infiltrarlo en la conciencia popular?

¿A qué la indiferencia, la expectació de avuy contrastant ab l' activitat y 'l moviment d' altres dias?

No ho compreném.

Per implantar lo sufragi uníversal, ha sigut menester la habilitat (no de tots al principi ben compresa, fins

avuy que tothom veu los resultats), de un polítich de gran alcans. Per infiltrarlo en la opinió del país, se necessita l' ardor del apóstol.

Y ningú reuneix per serho las qualitats y condicions especials que distingeixen al gran orador de la democracia.

Si nosaltres tinguésem ab ell algún ascendent, si la nostra veu humil pogués influhir en la seva voluntat, li diriam:

—Ha arribat l' hora, Sr. Castelar, de la salvació del país. Aquest se desperta, sí; pero no ab aquella pressa, no ab aquell entusiasme que tots desitjem. Es necessari que s' aixequi en massa del ensopiment en que 'l han tingut més de setze anys de reacció, de miserias y d' escándols. Es necessari imposarle del seu deber y de la seva forsa. Es necessari que las urnas electorals sigan lo bressol de la seva regeneració.

Y cóm ho lograria la veu arrebatadora del incomparable orador!

No li demaném que vaja per Espanya á predicar las excelencias de la doctrina possibilista; no preteném que treballi exlucssivament pel partit que dirigeix; aixis com aixó no hem pogut aprobarho tractantse de 'n Sagasta, tampoch podria mereixer la nostra aprobació fentho en Castelar.

Lo punt de vista ab que mirém la cosa es més ample, més generós, més patriótic. De moment tant sols se necessita ponderar la bondat de la popular institució, excitar á la massa del país, electrisarla, ferli aceptar l' exercici del sufragi no com un dret, sino com una obligació.

Que voti cada hù 'ls candidats que millor li sembli; pero que voti tothom. Deixar de votar es un crim.

Nosaltres que recordém las grans campanyas republicanas de Castelar, lo seu apostolat gloriós y 'ls fruyts que á son pas recullia, convertint pobles enters als ideals de la República, tenim avuy la seguretat de que 'l cos electoral a la seva paraula enardidora pendria vida, moviment, impuls, direcció, y que ja en lo primer ensaig, pròxim á realisarse, Espanya adquiriria las ventajias y 'ls honors deguts als pobles moderns més adelantats que tenen la virtut de saberse governar á si mateixos.

Sr. Castelar ¡al tren!

P. K.

De un dia al altre arribarán á Barcelona 'ls Srs. Salmerón, Palanca, Pedregal, Azcarate, Cervera, González Serrano y otras eminencias del partit republicà.

Nos anticipem á donarlos la benvinguda, y segurs de que dedicarán la seva eloqüencia á aixecar l' esperit del cos electoral, tindrem una inmensa satisfacció en dedicarlos un modest recort en las columnas de LA CAMPANA DE GRACIA, resolts com estém á secundar quantas iniciativas tendeixin al enrobustiment del partit republicà, sense distinció d' escolas ni de tendencias.

Al comandant de municipals, Sr. Vilaseca, se l' ha obligat á dimitir. ¿Y saben per qué?

Senzillament; perque va oposarse á que 'ls municipals se convertissen en agents electorals dels conservadors, recorrent tot Barcelona, y prenent nota dels vehins que viuen en cada casa y en cada pis de la ciutat.

Com no es aquesta la missió del cos, al Sr. Vilaseca la rahó li sobrava. Pero 'ls conservadors ab aixó sòls, han demostrat que son capassos de tot.

Y ab tot y ser capassos de tot, ¡no guanyarán!

Preparin la pessetona. La próxima setmana apareixerá l' *Almanach de la Esquilla de la Torratxa para l' any 1891*, sobre 'l qual sols puch dirlos que deixa endarrera de molt als publicats los anys anteriors, y qual edició numerosissima se despatxá en pocas horas.

Figurínse qu' en ell s' hi llegeixen traballs de 124 escriptors, y s' hi admiran dibuixos de 44 artistas distints. Tot es escullidíssim. L' *Almanach* es un verdader *tour de force*. En fi: ja 'l veurán.

Ab lo moviment de la opinió y ab los conflictes que provoca 'l govern contrariant los acorts de la Junta del Cens, se veu ben clarament que als conservadors se 'ls acaba la corda.

No hi vol dir res que s' hajan distressat de liberals: pèls forats de la careta 'ls hi passa l' ayre de la llibertat, y aquest ayre que dona vida al país, á n' ells ¡pobrets! los asfixia.

Una veu misteriosa 'ls ordena lo que han de fer:—Senyors conservadors—diu aqueixa veu—está vacant lo puesto dels antics moderats. Lo vostre lloch es lo sostre mort dels trastos vells y 'ls mals endressos.

L' antagonisme entre la Junta del Cens y 'l govern, s' accentúa de dia en dia.

Es realment incompatible la existencia de dos entitats tant contraposadas.

Entre 'l govern, interessat en atropellarho tot á trucos de sortirse ab la seva, creantse una majoria que diga *amén* á tot, y la Junta del Cens, empenyada en que la llei se respecti, hi media un abisme.

L' abisme está obert, y un ó altre hi ha de caure. ¿Qui hi caurà? ¿Lo país ó 'ls enemichs del país?

Espanyols, obriu l' ull. Espanyols, á defensarse.

Lo dia que 'n Sagasta va arribar á Madrid, la regent va enviarli un caballeris á donarli la benvinguda.

Si tot lo poble espanyol s' unís á un moment donat y aclamés ab entusiasme lo sufragi universal, los seus crits se sentirian molt clara y distintament, per més que 'ls balcóns tanquessen en lo Palacio de Orient.

Dilluns á la nit va estallar un petardo de dinamita á la porta del despai que 'ls germans Escubós tenen en lo carrer de Caspe.

Per un miracle no va haverhi desgracias.

Cas de haverhi hagut, los que haurian pagat la festa, haurian sigut quatre dependents d' escriptori que 's trobavan immediats al siti de la explosió; quatre intelissos que 's guanyan la vida treballant.

No sabém, ni presumim, qui puga ser l' autor de un atentat tan criminal, tan cobart y tan salvatge.

Pero com lo fet ve repetintse ab massa freqüencia, es precis que 's prengan midas enérgicas y que 's desplegui una vigilancia exquisita per evitar novas monstruositats de aquest género, que la ment no concebeix, tal es lo que resultan monstruosas y desatentadas.

La Dinastia fa notar qu' en Sagasta, tan quan entra á Barcelona, com quan entra á Madrid, busca sempre 'l diumenje perque vaja més gent a rebre'l y aclamarlo.

En cambi D. Antón tria 'ls dias de feyna, y 'ls que van á xiularlo se consolan de fer festa.

Y á propòsit: ¿abont hi havia més gent? ¿A aplaudir á n' en Sagasta ó á xiular á n' en Cánovas? Vels'hi aquí una cosa qu' encare está per averiguar.

Los estudiants de Barcelona, per contrariar las tendencias reaccionarias d' escassos elements que concorren á nostras aulas, han constituhit una *Lliga escolar democrática*.

Aixis m' agradan.

Els son los homes del porvenir, y venen per tant obligats á mantenir encés lo foch sagrat de la llibertat!

¿Qué haurá succehit quan aparegui 'l present número?

Al entrar en máquina, dijous al vespre, deu estar reunida la Junta del Cens. Y alla 's ventila la qüestió política més grossa que s' ha suscitiat desde la pujada dels conservadors. Nosaltres tenim plena confiança en la majoria liberal y democrática de la Junta del Cens. Mantinga ella ab energia 'ls seus acorts, estiga en la plena confiança de que 'l país 'l apoya, no cedeixi per res del món... ¡y cayga qui cayga!

Los fusionistas están entusiasmatos. Ells mateixos no 's donan compte de lo que ha succehit. Un que no peca per fal a de franquesa, ho deya aquest dia:—No 'm creya, ni somniava que tinguésem tantas simpatias á Barcelona.

Es probable que, cegats pel triunfo, y massa ben acostumats á las gangas inherents al sufragi restringit, en las més próximas eleccions se figurin que ni 'l rey los ha de ser bon mossó y ho vulgan tot per ells.

Si aixis ho fan, perdrán en un moment los fruyts del entusiasme de aquests dias, y seva será la responsabilitat de lo que succehesca.

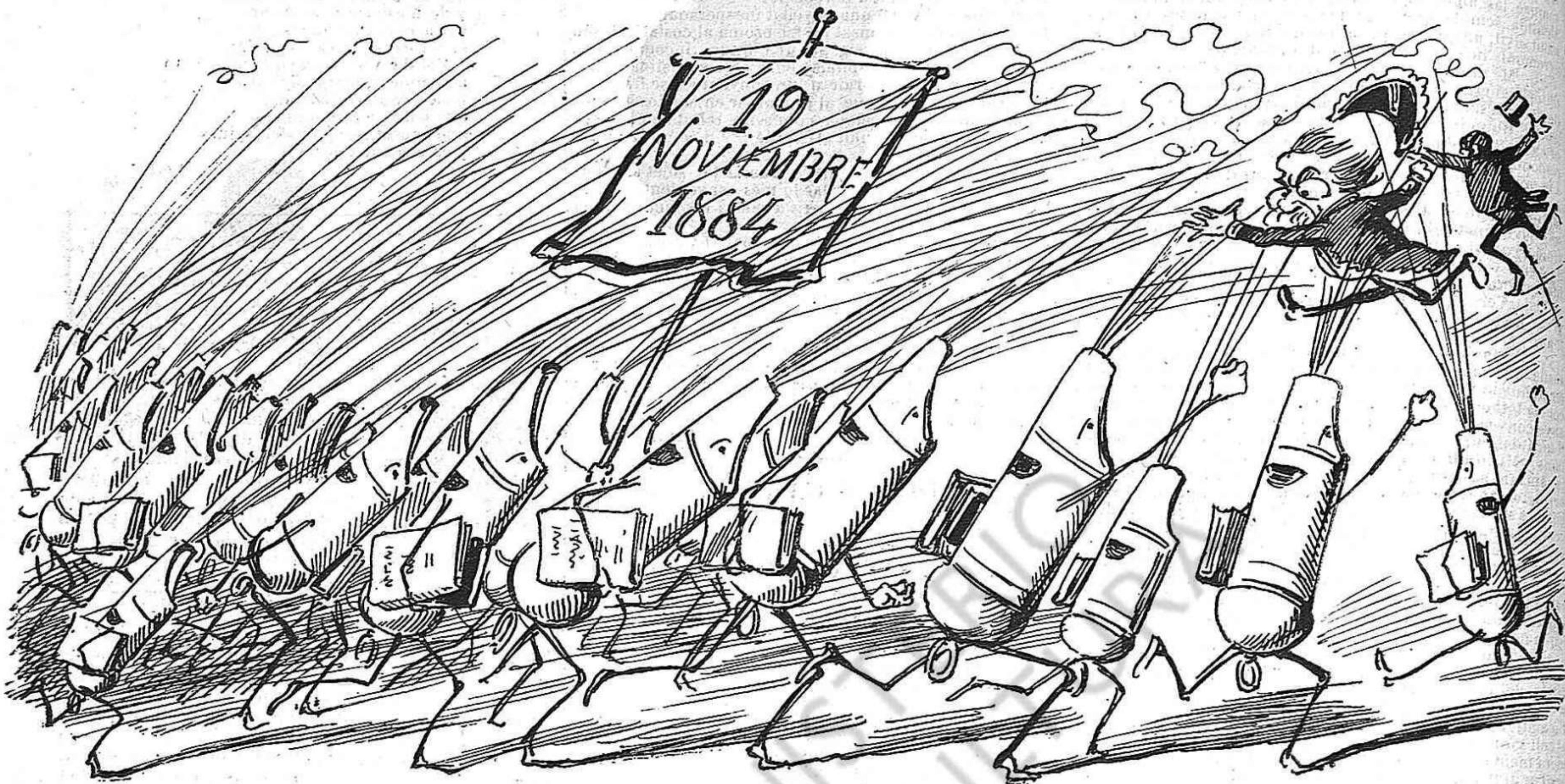
Es precis compendre que á Barcelona y á Catalunya entera hi ha una poderosissima forsa republicana, y que 'ls republicans, al aplaudir al restaurador del sufragi universal, no abdiquem, ni abdicarem may dels nostres ideals.

Units uns y altres serém invencibles. Pero per l' unió es necessari que no tots los candidats que 's presentin sigan fusionistas. Búsqis una proporció equitativa—no renyirem per tant poca cosa—¡y á las urnas tots plegats!

La victoria será dels que menos exlucssivistas se demostren.

CARTAS DE FORA.—Ab motiu de la inauguració del alumbrat públich, l' Ajuntament del Papiol acordá celebrar un ofici ab música, y 'l rector ab tal motiu tractá de imposarse al arcalde, dihent que celebraria l' ofici, pero ab la condició de que 'l secretari del Ajuntament no acompanyés á la corporació municipal á l' iglesia. ¿Y saben per qué? Perque 'l dit secretari, persona tant decent com puga serho 'l capellá que més, va casarse civilment. Encare més: lo tal rector digué á una comissió de dit Ajuntament «que la corporació no te vergonya de tenir empleat á un home de tals circunstancias.» Per fortuna l' Ajuntament que coneix Y

GLORIÓS ANIVERSARI DE LA SANTA ISABEL.

Es en vá que 'l xiulin: es al poder y tot lo demás se n' hi endona un pito.

Y don Paco s' ha anat arrugant de tal manera, que avuy com avuy es una especie de política.

Per mi, que l' encaixonin.

Lo recibiment que va tenir en Sagasta al arribar á Madrid, sigué tan entusiasta y tan significatiu com lo de Zaragoza y Barcelona.

¡Pobre Antonet!

Y no obstant ell podria encararse ab D. Práxedes y dirli:

—Mestre, tot aixó m' ho deus á mi. Si jo no sigüés al poder ¿qui 's recordaria de que fosses al món?

Los conservadors prou tractavan de perturbar la magnífica recepció que 'l poble madrileny va tributar á n' en Sagasta. Pero van veure que rebrian y van abstenirse de xiular.

Y no per falta de buf, porque están que bufan.

Com tampoch per falta de pitos.

¿No saben per qué? Per falta d' agallas.

Pel correu rebo 'ls següents versets, que no deixan de ser sumament ingeniosos:

Fan d' escachs una partida lo país ab lo govern, y abocats sobre 'l tablero los miróns ho contemplém. Joga 'l poble ab pessas blanques y 'ls que son dalt del poder van movent las pessas negras ab bastanta mala fé. La partida es empenyada, mes si 'l poble 'n sapigués, ab l' arfil qu' encar li queda nomenat Junta del cens, pot doná un jaque á la reyna, precursor de un mate al rey.

FOLLET.

Se parla molt de la constitució de un ministeri intermedi.

Durant los intermedis se baixa 'l teló de boca.

¡Que baixi!

Tinch moltas ganas de veure tancadas las bocas conservadoras.

¿Se recordan dels cops de sabre repartits entre 'ls estudiants de Madrid lo dia de santa Isabel de l' any 1885? Donchs ja han rebrotat.

Llavors governavan los conservadors, y com avuy los conservadors tornan á governar, los estudiants van fer

dimecres una manifestació ruidosa, per expressar que tenen memoria.

Y no sols han demostrat que tenen memoria, sino ademés un' altra cosa: memoria y pitos.

Tots los ministres han sigut xiulats, del primer al últim.

Los estudiants podian enarbolar un cartelón que digués:

—«Se reparten silbas á domicilio.»

Perque han anat de casa en casa, de ministeri en ministeri, aclamant la llibertat y xiulant als conservadors.

Y aquests, tant fieros, en altre temps, s' han limitat á taparse las orelas.

Més val aixís.

Un detall.

Un estudiant cridava ab veu estentórea:—«¡Morin los conservadors!»

Un polissón:—Ep, mestre, cuydado: aqui no 's permet cridar mori ningú.

L' estudiant:—Está bé: llavors, ¡morin las conservas!

Los estudiants de medicina van negarse á adherirse á la manifestació provocada pels de la Universitat.

—Sembla mentida—deya un estudiant de dret—que 'ls de medicina, qu' en aquestas cosas son sempre 'ls primers, no hajan secundat als seus companys.

—Es molt senzill—va respondre un coneixedor del personal que freqüenta nostras universitats.—Tot bon estudiant de medicina, comensa per tenir una gran compassió als malalts, y avuy com avuy lo govern conservador es un malalt de cuydado.

XARADA.

Es beguda ma primera, en los trens hi ha ma segona, nota musical tercera, y 'l Total ¿no sabéu qu' era? Un conde de Barcelona.

Mr. EUGON y C.^a

ANAGRAMA.

En Total aquesta nit un tot pesat ha tingut,

puig s' ha trobat fora 'l llit assustat y conmogut.

F. A. MISERICORN.

TRENCA-CLOSCAS.

LLÉVASELO I.

Formar ab aquestas lletres lo nom de una sarsuela catalana.

J. R. NAS DE LLAUNA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

Carrer de Barcelona.—1 2 3 4 5 6 7 8.
Nom de dona.—. . . 1 5 4 2 8 5 6.
Objecte de escriptori.—. . . 1 2 3 6 5 7.
Comestible.—. . . 3 7 8 3 7.
" —. . . 3 2 4 7.
Part del cos.—. . . 4 5 6.
Arbre.—. . . 4 5.
Consonant.—. . . 1.

PEP.

GEROGLÍFICH.

Peral

Sara = Ibo

MBI

Q. KALA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Nyquiris. Un Sangrador, D. Bartrina C., Quimet R. B., F. Costa, S. S. Q., F. Casas, D. Cantó y C., J. Sardou, y Pep Salat.—Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans R. Ojeda López, J. S. Forcada, Xanigots, J. Alamall, Giné (a) Heréu de Casa, R. Giné (Llagosta), Tetus Burras y S., T. B. y F., Un frare y L. C. (a) Lagartijn.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudad Gestús: La poesia *Un gomós* nos agrada més que l' altre.—Marangi: No esta mal, si bé 'l genero a que pertany, exigeix un gran primor de forma.—Comprador cons'ant de *La Esquella*: Li agrahim la noticia.—P. R. (Blanes): La noticia qu' 'ns comunica es de tal índole, que més que de una denuncia en un periódich, ha de ser objecte de una denuncia al jutje.—P. P. T.: Lo sonet que 'ns envia, té no més que 13 versos. Creguins: deixem aquest assumpto y passem a un altre.—J. Raresa: Lo que 'ns envia es fiuixet.—Rossendo Pons: *Imparcialitat* es l' única que aprofitarem.—J. Puig Cassanyas: Va bastant bé, pero bó sera advertirli que *fresa es fressa*, y no pot cononar may ab *riquesa*.—J. Jaya y Heix: L' obra que 'ns demana no s' ha publicat. Lo que 'ns envia no serveix.—Pelma: Aprofitarem no cantar. Y prou.—J. Carbonell: Queda acceptat lo que 'ns remet.—A. Llimoner: La poesia bé. Respecte a lo que 'ns demana, passi per la botiga y anoménis.—J. Locksmith B.: Aceptada la poesia.—Aodónim (Cardedeu): Las cartas ban de venir firmadas, y la firma ha de respondre del seu contingut.—J. Cap: Alguna cosa de lo que 'ns remet, anirà.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

¡Está próxim á sortir!

— ALMANACH DE —

¡Sortirá dintre de pochi días!

LA CAMPANA DE GRACIA

Ilustració riquíssima. — Cromolitografías. — Frosa y vers dels primers escriptors.

Preguem altra vegada als nostres corresponsals que no hajan fet lo pedido que 'l fassin á la major brevetat, pera evitarnos lo disgust de deixar á algun sense exemplars.